

**LEE TOBIN
McCLAIN**

majake
rannal

Originaali tiitel:
Lee Tobin McClain
Cottage at the Beach
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Siiri Sau
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Lee Tobin McClain
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04394921
ISBN 978-9949-82-753-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*„Majake rannal“ on pühendatud
mu kadunud emale Janet L. Tobinile
ning nendele paljudele noortele naistele,
kes tulevad oma vähisoodumusriskiga toime
vapralt ja austusväärset.*

ESIMENE PEATÜKK

Trey Harrison libistas end 2009. aasta Chevrolet' pikapi istmel natuke lösakile, laskis pinges käed roolil lõdvaks ja silmitses kulmu kortsutades sinise-valgekirjuku värvitud suvemaja tänava lõpus. „See ei saa see olla,“ ütles ta oma koerale Kingile.

Kingi saba koputas tagaistmel rütmiliselt vastu puuri. Ta haugatas korra.

Trey juba niigi valutavas peas hakkas tuikama süütunne, sest ta teadis, mida see haugatus tähendas. King tahtis tööle asuda.

Kuid Trey pärast oli see nende mõlema jaoks edaspidi võimatu. Politseitööga oli lõpp – vähemalt päris pikaks ajaks, kui mitte igaveseks.

Omaenese rumalus ja hoolimatus olid röövinud karjääri mitte ainult Treylt, vaid ka Kingilt. Ta nihutas juhiistme tahapoole ja tegi Kingi puuri ukse lahti ning suur Saksa lambakoer hüppas kaasreisija istmele ja nõjatus vastu ta käsivart, pakkudes usaldust ja andestust, mida Trey ei väärinud.

Ta vaatas uuesti eraldi asetsevat kena väikest majakest, mille esikülg oli tänava, tagakülg aga Chesapeake'i lahe poole. Ta oli oodanud midagi ametlikku, isikupäratut. Taastumine poleks pidanud olema nagu puhkus. Ta toksas aadressi kontrollimiseks telefonile,

siis keeras aeglaselt pead, et takseerida sellel tänavapoolel asuvat väikeste veidrate majade hõredat rida. Valged lippaiad ja igal õuel lilled. Majade tagant kostis kajakate hüüdeid ja lainete ühtlast loksumist vastu kivist randa.

Nagu mitme majakese väravaposte või vääntaimedega kaetud väravakaart, ehtis ka sinise-valgekirju maja sissekäiku silt. Trey silm seletas mõnda neist oma parkimiskohalt lugeda: „Hawthorne'i suvemaja“, „Pelgupaik rannas“, „Bailey peidukoht“.

Trey kõõritas silti, mis rippus tema sihtkoha ees väätidega kaetud võlvkäigul ja kandis kirja „Kosuvad kangelased“.

Ta sõrmed pigistasid kõvasti rooli. Ta ei tundnud ennast üldse kangelasena.

Teda valdas üksnes soov minema sõita.

Aga ta ei saanud. Rahaliselt tal muid võimalusi polnud ja tema ülemus oli mingil põhjusel väga tahtnud, et ta osaleks uues töövõime kaotanud politseiametnikele mõeldud programmis. Ta oli seda pea-aegu nõudnud. „Sa vajad seda nii vaimselt kui ka füüsiliselt,“ oli ülemus öelnud, andes mõista, et see on Trey ainuke võimalus vana töökoht tagasi saada.

See oli Trey enda süü. Isegi kui ta poleks vigastada saanud, oleks ta oma impulsiivse käitumise tõttu lõpetanud ükskord kontorilaua taga.

Trey tuli ise ja laskis ka Kingi autost välja ning sammus ukse juurde. Ta kummardus ja püüdis talle saadetud vanamoodsat võtit lukuauku sobitada, võpatades, kui alaseljast kiirgas valu.

Võti ei tahtnud keerata – see oli roostes ja natuke kõver. See ei sobinud sinna, täpselt nagu temagi. Nagu ka King.

Nad oleksid pidanud kadunud inimesi otsima, narkootikume nuuskima, kurjategijaid jahtima. Või vähemalt oskuste lihvimiseks igakuist trenni tegema.

Selle asemel olid nad hoopis pealesunnitult taastumisel tillukeses rannikuäärses linnakeses.

Trey pühkis näolt higi. Aprillis ei tohiks Marylandis nii palav olla. Kas siin ei peaks puhuma meretuuled?

„Ainult kolm kuud, sõber,“ ütles ta Kingile. „Võib-olla vähemgi.“

King vaatas talle lõõtsutades otsa, näol koeralik naeratus, ja Trey lükkas selja sirgemaks. Ta pidi enda haletsemise lõpetama. Ta pidi tegelema tüütu füsioteraapiaga, mis tundus senimaani pigem valu tegevat kui aitavat. Ta pidi oma suhtumist asjasse varjama. See oli ainuke võimalus naasta selle juurde, mis ei vedanud teda kunagi alt – tööle.

Treyd ehmatas majast kostev tolmuimeja vinguv hää. Ta koputas, siis prõmmis uksele. Kui vastust ei tulnud, prõmmis ta uuesti, kuid liiga kõvasti, pannes Kingi haukuma.

Valitse ennast. Ta pidi enesevalitsuse saavutama ja seda ka hoidma.

Tolmuimeja jäi vait ja siis läks uks lahti. Naine, kes ukse avas, paistis olevat viiekümnendates eluaastates ja tema kehakumerused ei jäänud ammuste filmitähtede omadele alla. Treyle meeldisid vormikad naised või vähemalt olid meeldinud siis, kui ta veel armusuhetest huvitatud oli.

„Kas ma saan teid aidata?“ küsis naine.

„Ee... jah. Minu nimi on Trey Harrison. Ma peaksin siin peatuma.“

„Õigus küll.“ Naine kammis sõrmedega läbi hallide triipudega punakate juuste ja naeratas talle murelikult. „Mina olen Julie White. Olen selle maja haldaja. Aga me pole teie tulekuks veel päris valmis.“

„Sisseregistreerimise ajaks oleme.“ See asjalik ja sõbralik hää. Kostas vanema naise selja tagant. „Kella kolmeks pärastlõunal. Minge lihtsalt jalutage senikaua rannal või sööge kvartali kaugusel asuvas Goody'sis lõunat. Asjad võite siia jätta.“

„Hea küll.“ Trey nägi põgusalt nooremat versiooni ukse avanud naisest. *Tõeline kaunitar*, täheldas ta häiriva huvipiidusega.

Kui Trey minekule pöördus, võpatades keerava liigutuse peale, kuulis ta nooremat naist rääkimas. „Sa ei saa praegu kokku variseda, ema. Oleme ju peaaegu lõpetanud.“

„Miks sa arvad kogu aeg, et ma kokku varisen? Mul pole midagi häda!“

Vestlus muutus vaiksemaks, kui Trey kõnniteele jõudis ja pilgu tänavale heitis, mõtiskledes, kas minna randa jalutama, lõunat sööma või tagasi sinna, kust ta tulnud oli.

See pole võimalik, mäletad? Maja, mille tema ja ta eksabikaasa olid ostnud viie aasta eest, mil Trey oli veel unistanud klantsajakirja kaaneperekonnast, oli just maha müüdnud. Ta pidi millalgi sinna tagasi minema – tõenäoliselt homme –, selleks, et see uute omanike jaoks ära koristada. Mitte, et ise sinna jääda.

Ta peaks tolle naise soovitusel kuulda võtma ja randa minema. Tema vigastuse puhul tuleb kerge jalutuskäik kasuks ja võib ehk talle peale vajuvat tumedat pilve natuke hajutada. Pealegi kulub Kingile liikumine ära. Trey keeras varem nähtud rannale viiva jalgraja poole ja oleks äärepealt kokku põrganud lühikest kasvu kummis rinnaga politseinikuga, kes oli samuti viiekümnendates eluaastates. „Vabandage,“ lausus Trey ja hakkas mööda minema.

Mees sirutas käe. „Te olete ilmselt meie uue programmi külaline. Tere tulemast. Mina olen Earl Greene.“

Kas tema nii-öelda paraneva kangelase olemus oli nii ilmne või oli see lihtsalt tõesti väga väike linn? Trey manas viisaka naeratus sunnitult huulile. „Meeldiv kohtuda,“ valetas ta. See mees kirjutab aruande, mis võib ta ülemust veenda talle vana töökohta tagasi andma. Nii masendav oli sõltuda ühe väikelinna mitte-enam-esimeses-nooruses politseiniku armust. Trey põrnitses mehe ametimärki.

Politseiametnik Greene vaatas temast mööda sinise-valgekirju maja poole ja tõstis viipavalt käe. „Terekest, Julie. Tere, Ria.“

Mehe ilme oli täpselt selline nagu lapsel, kes näeb kogu hingest ihaldatud mänguasja, ja see sundis ka Treyd pilku maja

poole pöörama. Seal polnud näha midagi peale tema uue kodu sulguva ukse.

Politseinik Greene kergitas lõuga ja vaatas Treyle otsa. „Mul on teie vabatahtlik töö juba korraldatud,“ lausus ta. „Kui olete end sisse seadnud, siis tulge jaoskonda ja räägime asjad läbi.“

„Vabatahtlik töö? Ah jaa... õigus küll.“ Treyle meenus, et ta oli Kosuvate Kangelaste programmist selle kohta midagi lugenud, kuid polnud asjale suurt tähelepanu pööranud. Teda oli huvitanud peamiselt võimalus kodulinnast eemal tasuta elamine saada ja paraneda. Ta nipsas oma teadmatuse varjamiseks Kingi pea pealt kujuteldava prügi ära. „Soovin väga teada saada, mida see endast kujutab, sõõr.“

Politseinik Greene'i silmad tõmbusid õige natukene kissi ja Trey mõistis, et ta hää polnud kostnud veenvalt. „Ma loodan, et teile meeldib töötada probleemsete teismelistega, sest see on suur osa selle programmi missioonist,“ ütles ta. „Alates esmaspäevast hakkate neid neile mõeldud eriklassis aitama.“ Ta noogutas Treyle ja hakkas mööda tänavat edasi minema.

Trey saatis meest pilguga, teadmata, kumb hämmastas teda rohkem: kummaline vaatepilt tänaval patrullivast politseinikust või mõte sellest, et tal võib olla probleemsetele teismelistele midagi pakkuda. Tõsi, ta oli ise teismeline olnud, kuid see ei tähendanud, et ta oskas nendega mitte-politseinikuna hästi hakkama saada.

„Tule, Ziggy! Hakkame minema!“ Erica Rowe plaksutas käsi ja jooksis nende üürimaja randa viivast trepist alla, *goldendoodle* tema ümber ringiratast pööraselt karglemas. Teisipäeva keskpäev oli vaevalt möödas ja tema õpetamistöö oli varakult lõppenud – seda juhtus harva.

Väike kitsas rannariba oli tühi. Väga hea. Üheteistkümnekuusel Ziggy oli veel kutsika aru, kuid tema suure kasvu tõttu – juba kolm-

kümmend neli kilo – ootasid inimesed endastmõistetavalt, et ta käituks hästi. Selle tõenäosus oli suurem, kui ta sai võimaluse oma energiat jooksmisega natuke kulutada.

Erica sörkis koera kõrval, vaadates, kuidas too edasi-tagasi hüpates laineid püüdis ja siis ühele kajakale siksakitades järele silkas.

Erical endal oli samuti vaja stressi joostes maandada või vähemalt nii väitis ta õde, sest tal olevat kulmude vahel kortsud ja ta olevat liiga kõhnaks jäänud.

Aga selle kohta oleks võinud öelda, et pada söimas katelt, sest Amberil ei olnud üldse kulme ja ta oli kokku kuivanud ning stressist vaevatud. Erica süda tõmbus kokku. Rannalinna kolimine oleks pidanud aitama Amberil viimasest keemiaravist taastuda. Või vähemalt ta unistuse täide viima.

Aga pärast kolme kuu möödumist tundus unistuse täideviimine tõenäolisem kui taastumine.

Et aidata õel tema unistust jätkuvalt täide viia, *pidi* Erica eriklassi käitumiskustega noorte programmiga edu saavutama. See oli ainuke töö, mille tasu kattis nii Amberi, Amberi tütre kui ka ta enda elamiskulud siin selles tillukeses linnas, kus nad olid veetnud lapsepõlvesuved.

Erica ei tohtinud tema palganud naistevihkajast direktori poolehoidu kaotada ja pidi meest veenma, et eriklassi probleemsete teismeliste programmi peab jätkama ega tohi õppeaasta lõpus lõpetada, nagu mõned uuemad Pleasant Shoresi elanikud sooviksid.

Polnud siis ime, et ta oli stressis.

Ziggy hakkas jooksmas kiiremini ja sihikindlamalt ning Erica silm seletas kaugemal kaht kuju, meest ja koera.

Tore. Naine sprintis oma sõnakuulmatule lemmikule järele. „Ziggy! Tule kohe siia!“

Selleks ajaks, kui Erica mehe ja tema tigeda olekuga Saksa lambakoera juurde jõudis, oli Ziggy täielikul ründerežiimil, mis

tähendas, et ta puksis lambakoera ninaga, siis tantsiskles tagurpidi eemale ja kummardas mängule kutsudes. Ta liputas oma suurt jämedat saba.

Lambakoer istus külma rahuga mehe kõrval, kes oli... vau.

Kas ta oli mingi filmitäht, keda Erica ära ei tundnud? Mees oli *muskiline*, siniste kurruliste nurkadega silmade ja kandilise lõuaga, mida kattis päevavanune tugev habemetüügas.